

Sygn. akt IV CSK 374/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku Banku Spółdzielczego w O. i D. A.
przy uczestnictwie Wspólnoty Mieszkaniowej przy ulicy O. w O., Miasta O. i
Gminnej Spółdzielni "S." w O. w likwidacji
o zasiedzenie służebności przechodu i przejazdu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 grudnia 2013 r., wydanego w sprawie o nabycie przez zasiedzenie służebności przechodu i przejazdu, wnioskodawcy Bank Spółdzielczy w O. oraz D. A. uzasadnili „występowaniem istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie Sądów oraz oczywistą zasadnością skargi”. Wskazali, że „istotnym w sprawie zagadnieniem prawnym jest występujące w art. 292 k.c. pojęcie „trwałego i widocznego urządzenia”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wadliwie wnioskodawcy powołali się na różne przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania, uzasadniając je w większości łącznie tymi samymi, nieskutecznymi argumentami.

Skarżący, wskazując na potrzebę wykładni przepisów prawa mających budzić poważne wątpliwości i wywoływać rozbieżności w orzecznictwie sądów, a zatem na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie wyjaśnili na czym wątpliwości te miałyby polegać ani nie przedstawili argumentów prawnych przekonujących, że wątpliwości te mają poważny i rzeczywisty charakter. Ponadto, chociaż powołali się na rozbieżności w judykaturze, nie wskazali orzeczeń, które o rozbieżnościach tych miałyby świadczyć. Ograniczając się do przytoczenia jednego z zarzutów skargi wraz z fragmentem jego uzasadnienia, skarżący nie wykazali przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Uzasadnienie podstaw skargi oraz wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania to dwa odrębne i niezależne

elementy skargi, wymagające oddzielnego przedstawienia i zaprezentowania odmiennych, właściwych dla ich funkcji i charakteru argumentów, na co Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38).

Powołując się na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi, wnioskodawcy ograniczyli się do przytoczenia wskazanego zarzutu wraz z częścią jego uzasadnienia, nie przedstawiając wymaganej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisu prawa, którego zarzut ten dotyczy, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia oraz tej podstawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Całkowite pominięcie aspektu „oczywistości” zarzucanego naruszenia prawa spowodowało niewykazanie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący nie wykazali również, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga wskazania określonego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia, a ponadto o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Skarżący nie przedstawili do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu tak rozumianego zagadnienia prawnego. Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przesłanki sprowadza się do przytoczenia zarzutów skargi i elementów ich uzasadnienia z całkowitym pominięciem argumentacji prawnej, która miałaby

wskazywać na wystąpienie istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, którego rozwiązanie stwarzałoby poważne trudności i wymagało rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Wobec niestwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.